

Een leven geleden

Eerste druk, 2013
© 2013 Jerrad Hoff

ISBN: 9789048429929
NUR: 340

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of veeelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Verlies. Schuldgevoel. Geluk. Wilskracht. Liefde.

Een leven geleden

Jerrad Hoff

Voor Megan en Jake.
Mijn kinderen, mijn alles.

*Moon river, wider than a mile
I'm crossing you in style some day
Oh, dream maker, you heart breaker
Wherever you're going, I'm going your way*
Andy Williams

Love is composed of a single soul inhabiting two bodies
Aristoteles

Proloog

Het was stil in de kamer. Bijna dan. Moedeloos, meer geërgerd eigenlijk, rolde ik me om, opende mijn ogen en luisterde ingespannen naar de wekker op het nachtkastje. Ik hoorde inderdaad getik dat er niet was. Met een zucht die uit mijn tenen leek te komen, draaide ik me terug en trok het laken met een ruk zover mogelijk over mijn hoofd. Zoals verwacht hielp ook dat niet – een half uur later was ik nog steeds wakker. Verdorie!

Voor ik er erg in had, zat ik op de rand van het bed, gapend en smakkend, starend in de duisternis die langzaam meer contouren begon prijs te geven. Op de tast knipte ik een schemerlampje aan en betrapte mezelf erop dat ik mijn haar fatsoeneerde. Ik vroeg me af voor wie. Hoofdschuddend wikkelde ik de fluweelzachte en naar bloemetjes ruikende badjas van het hotel, door mijzelf aan het voeteneind klaargelegd voor nachtelijke uitstapjes, om mijn naakte lichaam. Ook een voorbereid mens telt voor twee.

Geeuwend slofte ik over het aubergine rode tapijt, zo dik dat het veerde, de slaapkamer uit. Niet meer dan vijf minuten later stond ik op het balkon, met een smeulende sigaret tussen mijn lippen, mijn vingers om een te vol ingeschonken whiskyglas, en mijn vrije hand angstvallig om de reling geklemd alsof ik anders als een lappenpop in elkaar zou zakken. Misschien dat mijn hoogtevrees daar iets mee te maken had.

Vanaf de dertigste verdieping keek ik omlaag op Fifth Avenue en stelde opvallend opgewekt vast dat ik niet de enige was met een slaapprobleem. Een tijdje sloeg ik de vele witte en rode lichtjes gade die over de weg voorbijgleden en bewonderde Central Park onder een wolkeloze hemel, alsof ik het uitzicht niet kon dromen. Alhoewel ik daarvoor dan wel eerst in slaap zou moeten vallen.

Onderuitgezakt op een stoel hevelde ik whisky over naar mijn glas. Alweer meer dan de bedoeling was. Na een stevige slok stak ik een nieuwe sigaret tussen mijn lippen. Ik blies de rook hoog boven me uit en legde mijn blote voeten op de stoel voor me. Een blik erop deed me besluiten om in de ochtend als eerste mijn nagels nog een keer te lakken. Mijn vingernagels konden ook wel een vers laagje gebruiken, constateerde ik na een vluchtige controle. De kleur was prima.

Ik sloot mijn ogen en absorbeerde de geluiden van de stad, zuchtend onder een zomerse nacht.

New York City. Ik kende het door en door.

Zevenendertig jaar geleden, op een bewolkte dag in juli, botste ik op Park Avenue tegen een uiterst charmante kerel die me binnen een jaar ten huwelijk vroeg. We zijn getrouwd op West 53rd Street. Op het toilet van een chique restaurant op Columbus Circle hebben we onze dochter Brianna verwekt en zeven jaar geleden heb ik mijn echtgenoot in Brooklyn op Green-Wood Cemetery naast zijn ouders begraven.

De enige uitgever die ik mijn eerste manuscript heb toegestuurd, bevindt zich twee blokken van mijn hotelbalkon. Dertig manuscripten en bijna vijfhonderd miljoen verkochte exemplaren verder zit ik nog steeds bij ze. Al mijn boeken hebben op de eerste plaats gestaan van *The New York Times Bestseller List*. Ik heb twee New Yorkse burgemeesters geholpen met hun campagne. Een derde zit er niet in. Ik heb het gehad met de politiek.

New York en ik hebben dus een band, een historie van bijna vier decennia. Ik heb er liefde en geluk gekend, succes gekregen, diep verdriet ervaren en me er stierlijk verveeld. Ik heb er nog geen dag gewoond en ik zou er ook geen dag willen wonen. Ik heb namelijk een hekel aan grote steden.

De sigaret belandde in de asbak en een nieuwe scheut whisky in mijn keel. Ik zuchtte alsof het leven me tegenzat, ofschoon ik me in een van de meest exclusieve hotels van New York bevond, absurd dure whisky dronk en van mijn balkon bijna Central Park kon in spugen.

Mijn laatste boek was wederom een wereldwijde bestseller en er waren onderhandelingen gaande voor de verfilming van mijn vorige boek, bovenop de ruim twintig die al zijn verfilmd. Mijn dochter, mijn alles, is mijn allerbeste vriendin en sinds haar scheiding van die schlemiel ook weer mijn manager. We zagen elkaar dus niet alleen met *Thanksgiving* en Kerstmis.

Wat kon een moeder zich nog meer wensen?

Op mijn tweeënzestigste lag de wereld nog steeds aan mijn voeten, hoewel de nagels morgenochtend nog wel even gelakt moesten worden. Ik had vier huizen in de vs en een strandvilla op de Bahama's en in Spanje. Mannen keken me op straat nog steeds na. Vrouwen soms ook. Ik had al bijna veertig jaar de mooiste baan van de wereld en had me voorgenomen pas te stoppen als ik mijn naam niet meer wist.

Wat kon een mens zich nog meer wensen?

Mijn leven was een doorslaand succes.

En toch.

Écht gelukkig was ik in al die jaren nooit geweest.

Daarvoor wel. Zeker een hele zomer.

Hoe het begon?

In tegenstelling tot veel schrijvers vond ik signeursessies altijd heerlijk om te doen. Ze waren mijn enige kans op persoonlijk contact met mijn lezers, de mensen waarvoor ik schreef, de mensen die het mij mogelijk maakten om het leven te leiden zoals ik dat deed.

De boekenwinkel op Fifth Avenue, het vlaggenschip van de grootste boekenhandelaar van de vs met meer dan zevenhonderd vestigingen, drie verdiepingen hoog, barstte nét niet uit zijn voegen. Geen complete verrassing, maar zonder meer ego strelend om te zien dat mensen nog steeds bereid waren om achter een lange rij aan te sluiten voor iets simpels als een handtekening en een paar woorden van mij.

Brianna had me al vroeg in de ochtend wakker gemaakt. Waarschijnlijk bevond ik me toen net in fase vier van de non-remslaap; de diepste slaaptoestand. Koude douchestralen hadden me helpen herinneren in welke stad we waren en waarom we daar waren. Ik had er meteen zin in gehad.

Met vertedering had ik toegekeken hoe mijn kleine meid de nagels van mijn handen en voeten lakte, zoals ze dat op jonge leeftijd al graag deed. Ondertussen hadden we besloten om niet beneden maar in de suite te ontbijten, in onze badjassen, onopgemaakt, de haren warrig. Op ons verzoek serveerde de roomservice de versgebakken broodjes en bagels, fijne vleeswaren, gerookte zalm, muesli, versgeperste sap en Illy koffie op het balkon.

Genietend van de prille ochtendzon boven een ontwakend New York en vooral van de blikken van Brianna, die van een dochter die niets liever wilde dan bij haar moeder zijn, had het ontbijt me voor de verandering eens goed gesmaakt.

Vlak voordat Brianna naar de badkamer was vertrokken, had ze er onbewust voor gezorgd dat ik als een overgelukkige moeder op het balkon achterbleef. Meer dan een zoen op mijn voorhoofd en de verklaring dat ze van me hield, waren er niet voor nodig geweest. Zeker een sigaret lang heb ik met een glazige blik, waardoor een neurochirurg verminderde hersenactiviteit zou kunnen vermoeden, omlaag gestaald naar Central Park. Mijn vrije hand uiteraard angstvallig om de reling geklemd. Voor ik ook van het balkon was gestapt, om me aan te kleden en op te maken, had ik besloten om vandaag nog met Brianna in Central Park te gaan wandelen. Met mijn kleine meid van vijfendertig jaar.

‘Mam, even een pauze?’ vroeg mijn dochter in mijn oor, na haast vijf kwartier onafgebroken boeken signeren. Ik knikte dankbaar – ik snakte naar een sigaret.

Op een barkruk aan een ronde partytafel, een tamelijk armetierige rookplek voor het personeel, ver uit het zicht van de vele bezoekers van de boekhandel, genoot ik met overgave van een sigaret. Voor de schijn nam ik ook af en toe een slokje van de koffie. Intussen observeerde ik Brianna die verderop druk in gesprek was met de filiaalmanager, zodat ik ongestoord nicotine tot me kon nemen.

Mijn dochter lijkt op mij, maar dan zonder lachrimpels. Ze heeft mijn goudblonde haar, alleen ver voorbij haar schouders, zoals ik het vroeger droeg. Als ik in haar glinsterende, diepbruine ogen kijk, lijkt het alsof ik voor de spiegel sta. Haar stem, haar lach, haar wijze van lopen, zelfs haar manier van vloeken zijn de mijne. Wij zijn moeder en dochter, en iedereen kan dat zien.

Halverwege mijn tweede sigaret werd ik ineens overvallen door het paniekerige besef hoe belangrijk Brianna voor me is. Zonder haar was ik niets, zou ik niets kunnen. Schrijven is voor mij belangrijk, maar zij was en zou altijd van levensbelang zijn. Zonder haar zou ik nutteloos zijn, geen enkel doel dienen. Zij is de reden van mijn bestaan.

Ik knikte toen ze naar me keek. Ik had genoeg nicotine in me om verder te gaan. Voor we de winkel inliepen, omhelsde ik haar, kort maar innig. Zonder iets te zeggen, ging ik weer achter de tafel zitten. Brianna dook naast me op en omhelsde mij op haar beurt. Alsof we alleen waren in de bomvolle boekhandel drukte ze smakkend een kus op mijn voorhoofd en verdween zonder een woord te hebben gezegd weer naar de achtergrond. Dat was Brianna; net haar moeder.

Vele handtekeningen, korte en minder korte, ongedwongen en stroeve gesprekken later, blikte ik langs de rij wachtenden die alleen maar langer leek te worden. Ik keek graag een paar mensen vooruit, zodat ik vroegtijdig kon inschatten wie er voor mijn tafel zou verschijnen. Ik zette een handtekening, knoopte een gesprekje aan, en liet mijn ogen weer langs de gezichten gaan terwijl een vrouw met een gelukzalige uitdrukking en een gesigneerd boek de tafel verliet.

Een gezicht sprong er plotseling tussenuit. Niet meer dan een fractie van een seconde. Misschien nog wel korter. Ik keek vlug terug, maar het was weg. Ik gaf mijn slaaptkort de schuld en glimlachte naar de man aan de andere kant van de tafel. Nadat ik naar zijn naam had gevraagd, zette ik een handtekening en schreef er een leuke opmerking boven. In de tussentijd gluurde ik zo nu en dan langs hem naar de rij. Het gezicht zag ik niet meer.

Ik vroeg me af of ik mesjokke was geworden, of te veel handtekeningen zetten Alzheimer kon opwekken, of chronisch slaaptkort spontane krankzinnigheid kon veroorzaken. Zou te weinig whisky hallucinaties tot gevolg kunnen hebben? Voor ik mezelf antwoord had gegeven, zag ik het gezicht weer, langs het echtpaar dat nerveus draaiend en giechelend voor mijn tafel stond. Ditmaal bleef ik het zowaar zien. Nog zes mensen en dan zou ik zekerheid hebben, omtrent mijn geestesgesteldheid.

De jongeman, ergens eind twintig, staaarde me de hele tijd aan zoals ik hem denklijk aangaapte. Ik keek van hem weg en terug, vaker dan ik wilde. Hoe langer ik hem zag, hoe minder ik mijn ogen geloofde. Opeens voelde ik een diepe compassie met iedereen die aan acute paniekaanvallen leed. Mijn adem stokte

alsof iemand mijn strot dichtkneep. Druppeltjes transpiratie gleden langs mijn rug alsof ze over een spiegelgladde glijbaan omlaag roetsjten. Ik had moeite om uit mijn woorden te komen en zelfs om een handtekening te zetten. Niet alleen omdat mijn vingers trilden, maar omdat ik vergeten was hoe dat moest.

‘Alles goed, mam?’ klonk zachtjes naast me. Ik keek Brianna aan en knikte glimlachend, bang dat mijn stem mij helemaal zou verraden.

Toen verscheen hij aan mijn tafel. Een blik in zijn zeeblauwe ogen gaf me zekerheid. De wijze waarop hij naar me glimlachte dubbele zekerheid. Zijn stem driedubbele zekerheid.

‘Het boek is voor mijn vader en...’

Ik knikte en griste het uit zijn handen zonder hem te laten uitpraten. Ik sloeg de omslag open, weifelde even, en begon te schrijven.

Hij keek me verrast aan toen ik hem het boek weer aanreikte. De verbazing in zijn gezicht groeide nadat hij mijn woorden had gelezen. Hij had een tel nodig om zich te hervinden.

‘Zou ik u later kunnen spreken, mevrouw Miller?’

‘Beter van niet,’ zei ik snauweriger dan bedoeld. Ik gebaarde naar de twee meisjes achter hem dat ze naar de tafel konden komen.

Hij keek me teleurgesteld aan en liep vervolgens weg.

Vier handtekeningen later trok ik het niet meer. Met een smoesje sloot ik me op in een toilet.

Het begon met een paar tranen.

Ten slotte hilde ik zowat mijn ogen uit mijn hoofd.

Het was druk en het was smoorheet in Central Park. De blakende zon, als een enorme lichtvlek in een hardblauw dak, wist op een of andere manier ieder plekje van je lichaam te bereiken en de bedompte lucht kleefde als een vochtig laken om je lichaam. Mensen puften in de schaduw, hingen met hun voeten in het water, lagen uitgeteld op een badlaken met hun neus diep in een boek. Hopelijk een van de mijne.

Hoewel knippen met je ogen al bijna te veel inspanning was, genoot ik met volle teugen, was ik in mijn element. Dit was het weer dat me opmonterde, aanspoorde om allerlei vergeten klusjes te doen, uitnodigde om lange wandelingen te maken, verleidde om aan een nieuw boek te beginnen.

Hitte bevestigde dat ik leefde. Hitte opende mijn poriën, liet mijn huid gloeien, deed mijn lijf glanzend van transpiratie, benam me de adem als een prachtig schilderij. Hitte was voor mij wat hout is voor vuur. Ik had mijn mooiste hoofdstukken in de hitte geschreven.

Na een poosje bij de softbalvelden te hebben rondgehangen, waar opmerkelijk weinig werd gesoftbald, wandelden Brianna en ik verder richting Turtle Pond, zo veel mogelijk over gras zodat we op onze blote voeten konden blijven lopen. We spraken zonder onderbrekingen, alsof we elkaar lange tijd niet hadden gezien, zoals we dat eigenlijk iedere dag deden.

Hoewel Brianna wist welk positief effect hoge temperaturen op mij hadden, bekeek ze me regelmatig met een blik of ze vreesde indicaties van een naderende hartaanval over het hoofd te zien. Dat ik op een dag het leven zou laten door een hartaanval was niet geheel ondenkbaar, gezien mijn levenswijze, maar dat hitte daar ten grondslag aan zou liggen, was uitgesloten.

De vraag die al sinds de signeersessie op haar tong lag, was nog niet gesteld. Op North Meadow, bij de honkbalvelden, had het niet veel gescheeld, net als bij het Jacqueline Kennedy Onassis Reservoir, ter hoogte van 86th Street. Op het laatste moment had ze haar lippen stijf op elkaar gehouden en naar de skyline van de stad gestaard, alsof ze die voor het eerst aanschouwde.

Dat de vraag zou worden gesteld, stond vast. Vandaag nog.

Bij The Lake gooiden we onze schoentjes in het gras en gingen ernaast zitten, in de schaduw die nauwelijks koel was te noemen. Ik schoof de zonnebril bovenop mijn hoofd en Brianna reikte me de fles mineraalwater uit haar tas aan. Ik nam een paar slokjes en gaf hem terug. Zelf nam ze een lange slok en borg ten slotte de fles op.

Ik voelde haar naar me kijken. Voor het eerst sinds we in Central Park waren, was het langer dan een minuut stil tussen ons. Ik voelde 'de vraag' eraan komen. Vlug stak ik een sigaret op. Als een wonder ging het mobieltje in haar tas over. Ze zuchtte en nam de oproep aan. Het was 'de schlemiel'; haar ex-man.

Ze sprak enkele minuten met hem. Het was een ongemakkelijk gesprek. Toen hij ontdekte dat ik bij haar was, was het snel voorbij. Het duurde even voor ze weer opfleurde.

'Wat moest de schlemiel?' vroeg ik.

'Paul, mam. Hij heet Paul.'

Ik knikte. 'Wat moest de schlemiel?'

Brianna schoot in de lach. 'Niets bijzonders. Zomaar, een praatje maken.'

'Hoeveel geld heeft hij deze keer nodig?'

Ze keek me aan en daarna van me weg, naar wat grassprietten die plotseling erg interessant schenen te zijn. 'Hij heeft het niet makkelijk nu, zonder werk...'

'Hij had het ook niet makkelijk mét werk.'

Ze zuchtte, op een manier waarmee ze aangaf dat ik gelijk had.

'Hoeveel, Brianna?'

'Vijfhonderdduizend dollar.'

'Wil je hem terug?' vroeg ik, terwijl het bedrag nog in haar mond klonk.

'Mam!' kreunde ze, alsof ik iets buitengewoon smerigs of schunnigs had gezegd.

'Mag ik je helpen?' informeerde ik behoedzaam, na een korte stilte.

'Lief van je, maar ik regel het zelf wel. Zullen we het nu over iets anders hebben?'

Ik knikte en ging vervolgens in de fout. 'Waarover wil je het hebben?'

'Wie was die jongen?'

'Welke?' reageerde ik zo onnozel mogelijk. Dat ging me altijd goed af.

'Je weet wie ik bedoel. Die knappe...'